

*Усім, хто починав книги
та не дописував до кінця...
Колись це станеться.*

Від автора

Ця книга писалася задовго до повномасштабного вторгнення. В ній нема війни. Тобто в ній нема російсько-української війни, але є боротьба, яку веде кожна людина сама з собою, а ще деякі діти на самоті.

Ця книга правилася після повномасштабного вторгнення. Коли я вперше сіла її редагувати, то почала переписувати так, щоб пов'язати її події з нашою реальністю. Особливо сцену, де один із героїв питає в іншого, що таке зло. Відповідь здавалася мені такою очевидною, а мій персонаж її не знав. Як він міг її не знати?

Я переписала мало не пів книжки, коли зрозуміла, що вона втратила свою суть. Ця книга була не про війну українського народу проти зла і робити її такою було марно, бо зло має різні обличчя. Ця книга про те, на що ми здатні, якщо забажаємо втрутитися і допомогти. Вона на часі у війну і без війни, бо оповідає про ті проблеми, які є завжди. Приховані в чийось квартирах за міцно зачиненими дверима й боротьба з ними ведеться прямо зараз.

Однак цієї книги би не було, якби не наші воїни, що захищають нашу країну. Тому я дякую ЗСУ за можливість бути почутою, бути в безпеці й просто бути.

Також вдячна своїй сім'ї та друзям, які були першими читачами цієї книги. Редактору й усім, хто працював над цим твором разом зі мною. І вам, моїм першим читачам «Жовтих цеглин».

Бережіть себе!

© myra.stories

Пролог

З неба падало листя. Воно закривало увесь обрій і, здавалося, збиралося завалити собою мій дім. Я не бачив його, але знав, що він позаду мене, відчував його спиною. Упевненості в цьому додавав живий собачий гавкіт: заходився щасливий пес. Мій. Я не уявляв, який він має вигляд, але знав, що люблю його до смерті, як усіх у тому будинку.

Під ногами зашурхотіло листя. Воно було кленове й червоне, я підкидав його ногами, щоби побачити під ним доріжку, інакше просто б не знав, куди йти. Вона тягнулася від дому, прямуючи кудись за обрій. Раніше я був упевнений, що вже у правильному місці, знайшов свій «дім» і тепер можу заспокоїтись, але дорóга так не думала. Вона жовтими плямами поміж червоного листя підказувала мені шлях і хотіла від мене неможливого: щоб я вкотре змінився. Мені не здавалося це хорошою ідеєю, але колись вона привела мене сюди, й відмовлятися йти нею було грубо. Я зітхнув, мусив у черговий раз вибирати сам.

— То ти йдеш? — запитав жіночий голос.

Він теж був десь позаду, хоча збирався йти вперед. Я знав цей голос і любив його, він жив у моєму будинку, й було зрозуміло, що складе мені компанію у новій подорожі. Куди? А хіба була різниця? Жовта дорóга не питала і не казала.

— Ми чекаємо, — наполягла жінка.

«У неї темне волосся», — подумалося мені, коли на плече опустилася чиясь рука. Вона належала не їй, а комусь іще, і її власник теж мав піти зі мною.

«Непогана компанія, — подумав я. — Троє людей і собака».

Я ступив на доріжку, сподіваючись, що мені вистачить сил дійти до кінця. Червоний листопад не зупинявся.

Мені знову почали снитися сни.

Частина I

ХЛОПЕЦЬ ІЗ КРИЛАМИ

1.

Я прихистив ангела.

Стояв і дивився на нього, спираючись плечем на двері. Він спав на моєму дивані долілиць, і я не бачив його обличчя, лише біле сплутане волосся та як здіймалася його спина від подихів.

Він лежав непритомний, худий і побитий. Таким я його підібрав у дворі біля свого під'їзду. Не знаю точно, чому взагалі не покинув його там. Може, тому, що він був такий молодий, якщо чесно, ще зовсім дитина, а я все-таки учитель. От і не зміг пройти мимо, притягнув до себе і кинув його на диван у вітальні, він навіть і звуку не подав. А потім я побачив його крила.

Вони були вишиті на його байкерській шкіряній куртці на всю спину, а між ними фраза англійською: «Wild Angel». Куртка не нова, потерта, і крила на ній теж, але в темряві кімнати під єдиною лампою вони оживали і тремтіли на спині хлопця з кожним його подихом. Я дивився на цього дикого ангела, поки сон та втома не почали перемагати, тоді пішов спати, сподіваючись, що завтра все виявиться лише сном. Адже дорослі люди не роблять таких необдуманих речей — вони не тягають додому ангелів.

Але вранці він не відлетів. Похмуро сидів на дивані, здавалося, боявся підвестися, ніби йому для життя був даний тільки цей старий диван і ні кроку далі.

— Привіт, — сказав я і вийшов зі своєї кімнати, кутаючись у халат.

Хлопець тільки зніяковіло кивнув.

— Ти... Ти знайшов мене? — сказав він, нарешті відкашлявшись і борячись із хрипами у голосі. — Точніше, де ти знайшов мене?

— Ти валявся у дворі, — сказав я, показуючи на вікно, що виходило на подвір'я.

Він закивав, мабуть, пригадуючи, як знепритомнів. Його голова хилилася так низько, що стоячи над ним, я не бачив його обличчя. Сьогодні мені було спокійніше, я навіть почувався трохи розчарованим у собі, тим, що вчора ця дитина настільки вразила мене. Ангел... Лише якась куртка, як я міг такого навігадувати? Раптом хлопець підвів на мене очі й запитав:

— Навіщо?

— Навіщо що? — не зрозумів я.

— Навіщо ти мене підібрав?

У нього були дуже сині очі. Такі несподівано холодні, серйозні та підозрілі. Він звинувачував мене в тому, що всі інші вважали б добрим учинком.

І я злякався, мов колись на іспиті: не знав відповіді. Чому? Може, я його пожалів? Не зміг залишити валятися на холоді? Можна було придумати якусь відповідь, стільки варіантів підходило, але, якщо чесно, я не розумів, чому тоді забрав хлопця до себе. Мене розвеселила власна невпевненість, адже я не міг упоратися навіть із таким простим питанням.

— Не знаю, — я розвернувся й пішов у кухню.

— Їсти будеш? — закричав я, щоби змінити тему, й одразу додав: — Іди сюди, а то мені не чути!

Я почав торохтати тарілками, і за кілька хвилин почувся шурхіт: ангел заповз у кухню і впав на ближній стілець.

— То ти не знаєш, чому забрав мене до себе додому? — підозріливо уточнив він.

— Ага, — не повертаючись до нього, відповів я. — Просто так вийшло.

— Ти ж розумієш, як це небезпечно? А якби я тебе обі-
крав чи вбив? — серйозним тоном поцікавився хлопець.

— У твоєму стані було би складно таке зробити. До того ж
ти мені якось одразу сподобався, — сказав я, готуючи сні-
данок.

На секунду за мою спиною замовкли, а потім:

— Ти що, гей?

Я закашлявся від своєї ж слини й різко обернувся:

— Чому гей? Ні, звичайно! — на мене пильно й недовір-
ливо дивилися блакитні очі.

— Ну, ти в халаті й притягнув додому хлопця, не дума-
ючи про наслідки. І ти готуєш! Що, до речі?

— Мені так зручно! — сказав я, смикаючи комір хала-
та. — Дуже. І млинці будуть.

— Млинці? — гидливо скривився хлопець. — Ти точно
голубий!

— Та ні, — відказав я, гнівно виливаючи вміст миски на
сковорідку.

Чому я повинен виправдовуватися перед цією дитиною?
Звідки взагалі взялася маячня про голубих?

— То де твоя сім'я? Дружина? Діти? — допит ще не за-
кінчився. — Ти ж старий уже. Скільки тобі років? Сорок?

— Десь так, — відповів я.

Я не хотів виправдовуватися та розповідати про своє
життя, але питання зачіпали за живе, боліли в тих міс-
цях, яких сам намагався не торкатися. Цей хлопець узяв
і тицьнув мене носом у болюче. Тому далі я готував мовчки,
поки він роздивлявся рани на своїх руках й іноді косився
на мене.

Нічого гейського в моїй зовнішності не було, принаймні
ні від кого раніше я такого не чув. І не те, щоб я був проти
цих людей, просто слова дитини наштовхували на розду-
ми. От як тепер бачать мене інші! Самотній чоловік мого
віку, без дружини або дітей, тепер гей... Чи всі так думають,
чи тільки молодь? Було над чим замислитись, але не зараз.

Я різко поставив перед хлопцем тарілку.

— Омлет. Млинців не буде. Не заслужив.

Ангел заткнувся і накинувся на їжу. Припрошувати не довелось. Я сів навпроти і дивився, як він швидко пожирає яйця, закушуючи хлібом та всім, що потрапить під руку. Для себе я не готував, після допиту не хотілось їсти, і я тільки спостерігав.

Коли добра половина була з'їдена, він зробив паузу і запитав:

— То де дружина?

«Наполегливий», — подумав я.

— Нема, — відповів я.

— Облажався? — все ще пожираючи яйця, уточнив він.

— Можна і так сказати.

— Зрадив? Чи бив? Пив? — нескромно припустив хлопець.

— Нічого такого, — весело відповів я. — Просто думав, що все попереду, та якось не вгадав із часом. Виявилось, що я не безсмертний, старію та можу померти.

— А я — безсмертний, — усміхнувся він, доїдаючи.

— У твоєму віці так усім здається. Скільки тобі, шістнадцять, сімнадцять?

— Десь так, — відповів у тон мені. — Дякую за їжу. І за те, що підібрав, але мені нема чим тобі віддячити.

— Більше не потрапляй у халепу, — сказав я. — Є куди піти? А хочеш — залишайся.

Хлопець похитав головою й усміхнувся.

— Ні-ні. Я в тебе не залишуся. Ти дуже дивний тип.

Я засміявся, а він встав:

— Там відчинено? — спитав, киваючи в бік коридору, що вів до дверей.

— Просто замок поверни, і все.

— Ну, тоді бувай. Заведи собі подружку, поки не все втрачено.

— Спасибі за пораду. Подумаю над цим, — відповів я у спину хлопцю.

Крила і «Wild Angel» зникли, і я почув дверне клацання.

Дивний... Може, й справді. Чому я запропонував йому залишитись? А якби він погодився? Це все моя дурна

професія. Потрібно допомагати дітям. Хоча який із мене педагог? Навіть не спитав у пацана, що трапилося, де живе, хто батьки. Просто так відпустив. Не виходить із мене дорослого. Тридцять вісім років, а свого розуму нема, як каже тато. Сподіваюсь, у хлопця не тільки куртка бійцівська, а й нутроці, бо, якщо чесно, на роль батька чи захисника я зовсім не годжусь.

Із цими думками я встав, прибрав на кухні бардак після приготування їжі, та виходячи, зачіпився за стілець, на якому кілька хвилин тому сидів хлопець. Треба було збиратися на роботу, натомість я задивився на стілець. Порожній стілець... На душі виникло знайоме почуття порожнечі, тільки я не зрозумів, чому відчував його саме зараз. Порожнеча всередині уже дійшла до країв і поволі вийшла з берегів. Але як усі люди цього дурного світу, що мчав у нікуди, я вирішив не звертати уваги на те, що в мені щойно відбулось — я запізнався, мені було ніколи аналізувати невидиму проблему.

2.

Мої батьки освічені люди: тато — доктор наук, мати — вчителька музики. Інтелігенція. Тепер вони так само інтелігентно живуть у селі, по-науковому вирощують зелень на городі та займаються бджолярством. Так само по-науковому вони виховували мене. Нічого поганого сказати не можу, мене любили і люблять, але, напевно, багато чого на початку мого життя було занадто правильним, занадто акуратним.

Я завжди був чисто одягнений, заправлений і застебнутий на всі гудзики, причесаний. Вітався і розмовляв увічливо. Ніколи не мав проблем зі старшими, а однолітки вважали мене зразковим хлопцем. Добре вчився і йшов правильним шляхом, не спотикаючись.

Коли треба було вибрати професію, я послухався поради свого шкільного вчителя з англійської мови, який вважав, що мені дається мова. Батьки погодилися, а коли я після

навчання залишився працювати в університеті, зраділи. Адже викладання вони вважали за престижну справу, мене ж просто влаштувало, що всі навколо задоволені.

Кілька разів я думав одружитися, але завжди знаходилася причина чому «ні», і я впевнено казав собі, що все попереду. Так і було, поки роки не перетворилися у велику цифру витраченого часу. Батьки з'їхали, друзі вічно у сімейних клопотах, а я сиджу в порожній квартирі та іноді думаю, що не туди звернув. Чи, може, я ніколи не був на правильному шляху? Навіть не можу пригадати, чи був колись щасливий, чи хоча б раз відчував сильні емоції. Я все чекав, коли почну жити, а поки...

Поки викладав студентам ази англійської мови. Кілька сотень студентів на рік, тому рідко запам'ятовував їхні імена та обличчя — суцільний конвеєр. Я непогано ставився до цих молодих людей: не засуджував і не хотів від них неможливого. Проте і давав від себе небагато, тільки те, що можна прочитати у книжці, чекаючи на фразу: «Заняття закінчено» з таким самим нетерпінням, як і вони.

Щоправда, останнім часом щось змінилось: я почав боятися цього «закінчено».

Педрара, навколо за партами сидять колеги, котрі на якусь годину перетворилися на заручників своєї роботи. Викладачі обговорюють чергову реформу освіти чи якусь проблемну групу, проте більшість говорить зовсім не про роботу. Жінки переглядають каталог косметики: нюхають, труть його сторінки, передають із рук у руки, а чоловіки — ну, їх тут мало, залишилися тільки старі діди та ще пара людино-одиниць, які не визначились у житті. Як завжди, мені нудно, доки не заходить наш декан факультету Тамара і каже: «Все, ваше життя закінчено!». Вона якась зовсім не своя, занадто драматична. Я починаю сміятися, гадаючи, чого б це Тамара вирішила пожартувати? Озираюся на інших і бачу, що тільки я вважаю слова декана жартом: усі люди довкола збирають свої речі та йдуть, ніби згодні з вироком, навіть сама Тамара. Тільки я залишаюся за партою, і каталог жіночої косметики лежить на стільці — його

забули, він став не потрібен. Сиджу і дивуюсь, адже життя тільки почалося. Чому воно закінчилося так швидко?

Звісно, це сон. І спав я не на педраді, а у своєму ліжку. Він повторювався, доки я не припинив у класі говорити: «Заняття закінчено», перейшов на «Всі вільні». Але кілька днів тому в сні Тамара майже з гордістю виголосила: «Всі вільні. Життю ви більше не потрібні». Нікого з присутніх не потурбував пафос її слів, вони були задоволені: матерям не треба було виховувати дітей, бабусям — їх няньчити, старі люди могли не перейматися маленькою пенсією, а двоє чоловіків із присутніх на педраді могли не ганьбитися мізерною викладацькою зарплатою.

Тепер я закінчував свій урок із дзвінком, просто піднімаючи палець і киваючи студентам, що вони можуть йти. У моєму страшному сні дзвенів дзвінок, який означав, що для всіх настав їхній час, і викладачі, як мурахи, розповзалися з аудиторії, а Тамара підбирала каталог і сідала біля мене на вільний стілець. Вона, як дитині, пояснювала мені, що дзвінок означає закінчення мого нікчемного, нікому не потрібного життя, і мені теж пора вставати і йти.

Ось уже більше місяця я не спав нормально. Розплющуючи очі, відразу бачив білу стелю, бо завжди спав на спині. Вставав, поправляв ліжко, одягав халат на піжаму та йшов на кухню пити зелений чай. За цим процесом обіцяв собі, що нарешті куплю заспокійливі пігулки або візьму відпустку, але ні того, ні іншого не робив. Бо таблетки означатимуть, що в мене проблеми з головою, а відпустка покаже, що мені нема з ким поїхати на відпочинок.

Я вже й не сподівався на якесь полегшення, але щось таки змінилося. Після зустрічі з пацаном сні стали іншими.

Сиджу в шкільному класі, довкола мене такі ж школярі, як я сам. Клас дуже схожий на той, що був у моєму дитинстві, але обличчя дітей незнайомі. Заходить учителька, молода, зовсім не схожа на велику і старомодну Тамару, та представляє нам новенького учня. Він худий, зі світлою шкірою та волоссям, дивиться на нас із усмішкою, але очі непривітні. Я не звертаю на нього увагу, поки хлопець не сідає на вільне

місце попереду мене. Піднімаю очі й бачу, що він у шкірянці, а на спині написано «Wild Angel». Перш ніж прокинутися, встигаю подумати: по-перше, що шкільні правила забороняють носити подібне; і по-друге, я хочу потоваришувати з цим новеньким, адже куртка у нього справді класна.

Після цього сну мені за довгий час не захотілося бігти до лікаря за рецептом на снодійне. За чашкою чаю я обвів поглядом білу плитку моєї маленької кухні й подумав, що з такими снами можна примиритись. Але є інше «але»...

Він ніяк не виходив у мене з голови. Цей ангел. Привиджувався мені то на дивані, то за кухонним столом. Уже минуло кілька днів, хлопець мав би випаруватися з моєї пам'яті, але він уперто продовжував там жити. «Чому він не залишився? — питав я себе. — А чому повинен був залишитися?» — продовжував розмову хтось розумніший усередині мене. Можливо, це самотність з'їдає мене? За віком ніби пора. А може, просто все пішло не за сценарієм?

Колись була у шкільній програмі повість Маркеса про старого з крилами, якого одного разу в своєму дворі знайшла звичайна сім'я. Сам я її у школі не читав, тоді ми такого не вчили, ознайомився з нею, коли був практикантом у школі. То був перший і єдиний раз, коли я її читав, і тут раптом згадав про це невелике оповідання. Навіть знайшов у мережі та прочитав іще раз. До цього мені здавалося, що ситуація один в один: мій ангел і Маркеса схожі, але, прочитавши, я не знайшов подібності. Чому ж я був певен, що знайду відповідь у цій історії? Можливо, тому, що і там, і тут залишилася таємниця: звідки прилетіли наші ангели, чому й куди врешті-решт вони полетіли? Або вони все-таки схожі? Хлопець у моїй квартирі і старий Маркеса не належали до божественних істот. Навпаки, вони були по-людськи беззахисними, надто приземленими та зламаними. Наче крила хтось їм пришив, і вони зовсім їм не пасували. В моїй історії мене турбувало лише одне: мій людино-ангел надто швидко відлетів. І де його тепер знайти, й чи варто взагалі шукати?

Іноді вранці, дивлячись на себе у дзеркало, я замислювався: чому сьогодні прокинувся? Особливо у вихідні, коли

не треба йти до університету на заняття. Адже люди поспішають кудись, до когось? А я? Заспокоювався тим, що живі батьки, ловлячи себе на думці, що лише невдахи вважають це досягненням у особистому житті. Тому, отримуючи чергову суму на картку від замовника за переклад тексту (щоденний підробіток, який замінював хобі), я замислювався, що ще з побутової техніки потрібно оновити батькам чи собі. Не знаходячи розумного застосування грошам, залишав їх на рахунок: чекати на той час, коли мені доведеться придбати дівчині мільйон червоних троянд, наповнити ванну шампанським або купити саму дівчину, якщо життя мене до цього доведе.

Перед дзеркалом я також розумів, що, незважаючи на кругленьку цифру мого віку, час мене пожалів. Поки пожалів... Я мав кращий вигляд, ніж мої одружені однолітки, які виховували своїх нащадків: менше зморщок і не такий сутулий від складного сімейного життя. Я ніколи не витрачався на абонементи у спортзал — зарядка зрідка перед телевізором не наростила мені м'язову масу, але й не дала вирости гидкому животикові, який був у кожного другого чоловіка під сорок. Волосся ще трималося на голові, зуби ще не покрилися віковим жовтим нальотом, а мішки під очима поки що зменшувалися від умивання холодною водою. Тож ранкового себе я ще якось терпів, проблема була зі мною вечірнім.

Додому завжди повертався пізно: спочатку заняття в університеті, потім репетиторство чи викладання на курсах іноземної мови. Дім — для їжі та сну або перекладів через інтернет. Я не мав часу на життя поза роботою. Повертаючись додому, сідав на диван, який стояв у центрі вітальні, та бачив перед собою ноутбук, що примостився на невеликому столикові перед диваном, за ним трохи далі стояв телевізор, майже закриваючи собою вікно. У кінці дня в мене був шикарний вибір: займатися роботою і далі або дивитися телек — поки трудоголізм перемагав, адже в ньому був весь сенс мого життя.

Проте не любив я себе і своє життя саме за той момент, коли тільки опускався на подушку дивана й усвідомлював,

що за день втомився, а нагороди ніякої не буде (гроші не рахуються, колись зрозумієте). Не буде дружини, яка почне просити гроші на нову сукню, а я поламаюся трохи і все-таки дам. Вона ж усміхнеться так жахливо щасливо, ніби я врятував планету від голоду, і сяде біля мене дивитися серіал. Не буде дитини, яка глядітиме на мене незрозумілим мені поглядом із килима: «Хто ти? — запитав би малюк. — Невже ти мій батько?». А я теж у відповідь подивився би на нього: «Хто ти? Невже в мене вже є дитя?». Не буде рожевого килимка у ванній, потворного, але приємного на дотик — тому що я його точно не куплю, як і сотні інших речей, а того, хто купить — не буде.

У такий момент я розумів того старого з крилами, розумів усе в ньому. Наприклад, що він робив свої ангельські справи, а потім раптом присів, як і я, і зрозумів, що нагороди не буде й нема чого кудись летіти. Коли думав про того пацана, що мені зустрівся, то здавалося, що я більше підходжу для його байкерської куртки з крилами, бо більше пролітав і більше втомився. Не підходила йому та куртка за віком, і взагалі. А втім, що я знав про його життя чи про життя ангела Маркеса? Нічого... Я просто все вигадав, краще припинити роздуми і зайнятися тим, що має сенс, — роботою. Тому відкриваю пошту, сідаю за переклад...

3.

— Хто не передав за проїзд? — закричав водій автобуса. — Ей, там позаду!

Щодня серед людей у автобусі, яким їжджу з роботи, якісь непорозуміння. Я не брав у них участі, але сьогодні не вийшло.

— Ще хтось точно не заплатив. Жінко позаду, ви платили? — спитав водій.

Маленька кругленька леді середнього віку спочатку сховала очі, а потім, червоніючи, закричала:

— Я платила!

Зміст

Пролог.....	7
Частина I	
Хлопець із крилами.....	9
Частина II	
Удома в Дороті.....	136
Частина III	
Монстри існують.....	322
Епілог.....	461